

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE LEDIGE BRANDKAST

N° 2591

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De ledige brandkast

HOOFDSTUK I

OVERVALLEN EN WEER BEVRIJD

John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Grote Onbekende, de schrik van Scotland Yard, de vriend der Londense armen, die hij, in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, reeds ontelbare miljoenen van de rijken had terugbezorgd, zoals hij dat noemde, zat aan zijn vleugel te fantaseren.

Charles Brand, zijn vriend en secretaris, luisterde naar het spel en verbaasde zich over de zenuwen, welke zijn vriend moest hebben, om zo rustig te kunnen spelen, hoewel hij van plan was een beursman, Felix Meyer-Wolf, in de Oxfordstreet, de inhoud van diens brandkast te roven.

Lord Lister keek af en toe hoe laat het was.

Toen het half twaalf was, deed hij de vleugel dicht en zei:

— Het is tijd, Charles, laat ons gaan.

— Is het etui met de werktuigen, die wij moeten meenemen in orde? vroeg Brand.

— Mijn werktuigen zijn altijd in orde, zei Raffles.

Hij stak een sigaret op en belde zijn kamerdienaar Gaston.

De oude, vertrouwde bediende kwam binnen met jassen en hoeden en hielp zijn meester en diens vriend bij het kleden.

Hij reikte Raffles diens wandelstok met een gouden knop aan. Die knop was niet doelloos: wanneer men op een veer drukte, ging de knop open en daarin lagen enige voorwerpen, welke van grote waarde waren voor Lord Lister.

Onder andere: enige sigaretten, die in opium waren gedrenkt en verder nog een kleine, stalen vijl en een zaagje van horlogeveren-staal.

Raffles zei:

— Ik zal om drie uur weer thuis zijn, Gaston. Zorg er voor, dat de thee klaar is.

— Ik zal ervoor zorgen, mylord, zei Gaston en verliet het vertrek.

Raffles en Brand gingen de trap af, de gang door en kwamen zo in de vestibule.

Gaston deed de deur open en de twee vrienden liepen het pad van de voortuin door. Bij het trottoir was een grote limousine geparkeerd, met James Henderson, achter het stuurrad.

Toen het portier dicht was, zei Raffles tot de chauffeur:

— Naar de Oxfordstreet, James.

Onmiddellijk trapte Henderson het gaspedaal neer, waarna de auto wegreed.

Bij de kruising van Great Portlandstreet en Oxford Circus gaf Raffles Henderson bevel terug te keren en stapte met zijn vriend uit.

Geen enkele politieagent, die in de Oxfordstreet patrouilleerde, lette op de twee heren, toen dezen zich naar de deur van het kantoor begaven, waarboven met duidelijke letters stond:

Felix Meyer-Wolf, Commissionair in Assurantie.

De agenten van politie twijfelden er niet aan, dat Raffles de eigenaar van de zaak was.

Toen de twee vrienden in de vestibule van het gebouw stonden, zei Brand:

— Dit is de grootste brutaliteit, die ik ooit heb beleefd.

Zijn vriend glimlachte en zei:

— Beste Charles, jij blijft altijd dezelfde. Ik kon het niet beter verlangen, dan de onmiddellijke nabijheid van die twee agenten, toen wij hier binnentraden.

Nu kan ik tenminste het elektrische licht in het kantoor opdraaien.

Die mensen bemoeien zich altijd alleen met dat, wat men voor hen verborgen wil houden.

Dat klinkt misschien vreemd, maar het is nu eenmaal zo.

Zij zijn er vast van overtuigd, dat ik het volste recht heb, hier binnen te gaan.

Morgen zullen zij er anders over denken.

Intussen gingen zij het privé kantoor binnen van Mr Felix Meyer-Wolf.

Raffles keek om zich heen.

— Die vent heeft zich vorstelijk ingericht, zei hij. Hij is een gauwdief, want de zaken, die Felix Meyer-Wolf hier in Londen drijft, zijn vies en vuil.

Toen hij verleden week afwezig was, heb ik eens naar dat heerschap geïnformeerd, om met hetgeen ik vernomen heb onze gegevens aan te vullen.

Behalve de zaken, die hij op de beurs drijft, waarbij hij de klanten zogeheten goede raad geeft, waarbij hij natuurlijk alleen het oog heeft op zijn eigen belangen, houdt hij er een andere praktijk op na.

Hij geeft bij voorkeur hypotheek op landerijen van Engelse boeren.

Zijn systeem komt in het kort hierop neer:

Hij geeft zulke hoge hypotheeken, dat het de eigenaars moeilijk valt, de rente op te brengen.

Felix Meyer-Wolf is op deze wijze eigenaar geworden van een aantal Engelse boerderijen en heeft daarmee een groot vermogen verworven.

— Hoe kwam je dit alles te weten? vroeg Brand.

— Dat zal ik je vertellen, antwoordde Raffles. Verleden week was ik bij Lady Emmerhouse.

Toevallig kwam ik op een boerderij, waar juist Felix Meyer-Wolf de eigenaar door de deurwaarder had verjaagd.

Ik heb toen gezien, hoe deze man optreedt en een inzameling gehouden onder mijn kennissen, waardoor ik de boer kon redden uit de klauwen van die woekeeraar.

Maar laat ons nu eens kijken, wat er zoal in het schrijfbureau van Meyer-Wolf is verborgen.

Raffles opende met een looper de sloten van de grootste lade.

Het vorderde slechts weinig tijd.

De schrijftafel bevatte behalve wat correspondentie niets anders dan enige postzegels.

Raffles moest dus de brandkast openbreken.

Daar zag Raffles niet tegen op. Hij was er volkomen op voorbereid.

Behalve de voorwerpen in het etui, had hij ook nog iets anders in de zak van zijn jas.

Het was een bijzonder toestel van eigen vinding, waarbij hij gebruik had gemaakt van het Allaniet, dat slechts één graad minder hardheid bezit dan diamant.

De Grote Onbekende trok rubberhandschoenen aan en verbond de elektrische geleiding met een koperdraad. Het zodoende verkregen contact eindigde in een staalboor.

Het staal verdween als sneeuw voor de zon.

Binnen een half uur was het om het slot weggeboord.

Hij stak nu een dunne tang door het gemaakte gat en toen sprongen de schotten terug.

Grote teleurstelling stond echter op de gezichten der beide vrienden te lezen. Zij zagen echter niets dan ledige vakken voor zich.

— Jammer, mompelde Raffles, de vent heeft zijn geld op de bank. Ik zal in elk geval de boeken eens inzien.

Vooraf een rekening-courantboek interesseerde hem.

Hij zag dat een reeks kleine handelslieden bij Felix Meyer-Wolf sommen hadden gedeponneerd tot een bedrag van 500 tot 100 pond.

— Ik mis in de boeken een aantekening, dat hij het geld op een bank heeft gebracht, mompelde hij. Het geld is niet hier; waar kan hij het dan hebben?

— Misschien in zijn huis, zei Brand.

— Dat antwoord is niet dom, amice, ik zal morgennacht Felix Meyer-Wolf eens in zijn woning opzoeken.

Maar ik wil eerst nog eens de schrijftafel bekijken.

Misschien is daarin een geheim vak.

Dat zou zo onmogelijk niet zijn.

Raffles onderzocht de schrijftafel en stak een pennemes tussen de voegen van het hout.

Plotseling gleed het mes tussen een versiering van de schrijftafel.

Onder het hout was de punt van het mes op metaal gestuit.

Die ijzeren laag onder het snijwerk was iets ongewoons, waarnaar de Grote Onbekende, met een eigenaardig glimlachje keek.

— Wat zit daar? vroeg Brand.

— Geduld amice, mompelde Raffles, ik heb daar juist een aardige ontdekking gedaan.

Geef mij de zaklantaarn eens aan. Aha, dat had ik al gedacht.

Hij onderzocht nu elk plekje van het hout.

Met een tevreden glimlach zei hij:

— Dat dacht ik wel, toen een stuk van de lijst begon te draaien. Een klein sleutelgat werd zichtbaar. Geef mij mijn werktuigen eens aan, Charles.

Brand bracht hem het tasje, waarin zich de lopers bevonden.

Het slot bleek van zeer eenvoudige constructie te zijn en hij kon het gemakkelijk open krijgen.

Raffles haalde een pak beschreven papier te voorschijn, dat met een touw was samengebonden.

Hij sneed het touwtje door en zag, dat het de contracten waren, welke hij had gezocht en stak ze in zijn tas.

Daarna ontdekte hij iets anders.

Op de bodem van het geheime vak schitterden een stuk of zes diamanten ter grootte van duiveneieren, aan een kleine gouden ketting bevestigd.

De twee vrienden slaakten een kreet van verrassing.

Het was waarlijk niet voor de eerste keer dat zij diamanten van nabij konden beschouwen, maar deze waren toch wel iets bijzonders.

Zij waren zo helder en zuiver als water, zodat de vrienden er als het ware door verblind werden.

Onder de diamanten lag een leren tasje, waaruit een eigenaardige geur opsteeg.

Er lag een brief in met een rouwrand. Raffles las het volgende:

Lieve Hetty,

Gisteren ontving ik de erfenis van oom Ralph. Deze bestaat uit een diamanten halssnoer, dat ik graag voor jou had willen behouden.

Daar ik echter niet weet, hoe ik de schulden moet betalen, die je vader heeft moeten maken om onze bezittingen te behouden, heb ik besloten, het snoer te verkopen.

Ik hoop nog iets te kunnen overhouden.

Schrijf mij, hoe het je gaat in het pension en groet de directrice van mij.

Je innig liefhebbende moeder,
Manon Brown-Falck.

— Ik zou wel eens willen weten, zei Raffles, hoe Meyer-Wolf daaraan gekomen is. Die brief was immers niet voor hem bestemd.

Raffles nam het couvert en las het adres:

Miss Hetty Brown,
Londen,
Essexstreet, 16.

Hij bekeek het couvert en mompelde:

— Een brief, die haar niet bereikte. Er staat helaas geen datum op. Mijn instinct zegt mij, dat hier weer eens riemen zijn gesneden uit andermans leer. Ik zal dit zaakje eens onderzoeken.

Daarna maakte hij zich gereed het kantoor te verlaten.

Toen zij op straat kwamen, stond een politieagent te praten met een heer, die de kraag van zijn jas opgeslagen en zijn hoed diep over zijn voorhoofd had getrokken.

Raffles deed de deur van het huis dicht en ging de straat in de tegenovergestelde richting in.

Zij waren nog niet ver, toen hij tot zijn secretaris en vriend zei:

— Schrik niet, Charles. Wij worden achtervolgd. De man, die bij de politieagent stond, is ongetwijfeld een detective van Scotland Yard. Neem jij nu het tasje met de werktuigen en neem

bij de volgende hoek van de straat een taxi. Bij het Victoriastation verlaat je de auto, neemt een andere taxi en laat je naar huis rijden.

Toen Raffles naast de taxi van Brand stond, was de detective nog slechts enige schreden van hen verwijderd.

Raffles gaf zijn vriend een hand en riep:

— Dus morgen niet te laat op kantoor komen.

— Goed, Mr Wolf, zei Brand zo luid, dat de detective het kon horen.

De taxi reed weg. Raffles keerde zich om en liep in de richting van de detective.

Nauwelijks was Raffles hem voorbij of de ander keerde zich om en greep hem bij de arm.

— Een ogenblikje, mijnheer, ik zou u iets willen vragen.

— Wat wenst gij van mij? vroeg Raffles.

— Ik eis een verklaring van u, wat gij op dit uur in de zaak van Mr Meyer-Wolf te doen had.

— Met welk recht vraagt gij mij dit?

— Ik ben detective van Scotland Yard.

— Dat kan iedereen wel beweren, ik ken u niet, zei Raffles.

De detective haalde een penning uit zijn zak, zoals elke detective die bij zich draagt.

— Zeer aangenaam, zei Raffles, dan zijn wij dus collega's.

Raffles, die de Japanse worstelkunst, het Jiu-jitsu, volkomen beheerste, had de man, zodanig aangepakt, dat deze op de grond zat, voor hij wist wat er eigenlijk gebeurde.

De detective klemde de tanden op elkaar en trachtte zich met een snelle beweging te bevrijden. Het volgende ogenblik werd hem een prop in de mond geduwd en over zijn lippen een doek gebonden. Zijn handen en benen kon hij niet meer bewegen, daar dezen aan elkaar waren gebonden.

De man, die hem dit koopje had bezorgd, nam hem nu op en ging met hem een trap af naar een sousterrain.

De aanvaller legde zijn slachtoffer in een hoek en begon zijn zakken te onderzoeken.

Weldra had hij gevonden wat hij zocht, namelijk de politie-penning.

Hij stak deze in zijn zak en fluisterde de detective in het oor:

— Maak je niet ongerust, je hebt je plicht gedaan en ik de mijne. Jij wilde mij arresteren en dat moest ik je natuurlijk beletten. Ik zal direct Scotland

Yard opbellen en zeggen waar je bent, dan zullen ze je wel gauw komen halen.

De detective bleef niets anders over, dan geduldig te wachten tot men hem kwam bevrijden, hetgeen na een half uurtje dan ook werkelijk het geval was.

HOOFDSTUK II

GERED UIT DE HANDEN VAN EEN KOPPELAARSTER

Raffles, die een paar straten omgelopen was, moest daardoor zijn weg naar huis nemen door een tamelijk berucht stadsgedeelte, bewoond door misdadigers en deernen, want ofschoon hij er naar uitgekeken had, had hij geen taxi meer kunnen vinden.

Hier en daar liepen de paria's der maatschappij langs hem heen. Echte boeventronies.

Uit de kroegen, die ondanks het late uur nog open waren, klonk woest gezang, de gillende kreten van vrouwen en luid gelach.

Raffles lette echter niet op dit alles, want hij kende deze wijk der stad. Hij kon niet anders verwachten.

Juist was hij een der kroegen voorbijgegaan, toen de deur werd open getrokken en een jong meisje de straat opsnelde.

Met luide stem riep zij om hulp en daar Raffles vlak bij haar was, snelde zij naar hem toe en klemde zich smekend om hulp, aan hem vast. Uit de kroeg liepen enige kerels naar buiten haar achterna, en riepen:

— Daar is zij. Vervloekt, wij zullen haar bont en blauw ranselen. Wij zullen haar half doodslaan.

Met woedend geschreeuw snelden de boeven het vluchtende meisje na, dat haar toevlucht bij Raffles gezocht had.

Raffles was echter niet voor een klein geruchtje vervaard. In plaats van met het meisje te vluchten, hetgeen meni-

geen in zijn plaats wellicht zou hebben gedaan, draaide hij zich om, zodat hij de woestelingen midden in het gelaat keek, sloeg beschermend zijn wijde, met rode zijde gevoerde cape om de schouders van het meisje, gaf haar een bemoedigend drukje, als om haar gerust te stellen en tastte met zijn rechterhand in zijn zak.

— Wat willen jullie, jongens? vroeg Raffles, toen de vier kerels naderkwamen en met fonkelende ogen naar hem keken, alsof zij hem wilden verslinden.

De kerels hadden ruwe, verlopen gezichten, zoals de echte gemene Londen- se misdadigers er uitzien, als zij een borrel te veel op hebben.

Met een hoonlach namen zij een ogenblik de Grote Onbekende op, die zijn linkerarm om het jonge meisje had heengeslagen en de rechter in de zak van zijn overjas hield.

— Laat mijn meid los, riep een der kerels. Zij is van mij en het gaat jou geen steek aan.

— Dat is niet waar... Ik ken die man niet, riep het jonge meisje bevend, zij hebben mij iets laten drinken, waardoor ik bewusteloos ben geworden. Ik weet niet, waar ik ben.

— Kanalje, schreeuwde een der kerels. Geef haar een klap op haar bek.

Een der boeven, dezelfde die het eerst van zijn meid had gesproken, haalde nu een dolkmes uit zijn broekzak, liet het openspringen en zei tot Raffles:

— Als je die slet niet loslaat, stoot ik je een paar duim koud staal tussen je ribben.

Raffles begon te lachen en trok er zich niets van aan.

Toen haalde hij met zijn rechterhand uit een holster, die onder zijn jas verborgen was, een revolver te voorschijn. De kerels zagen dat en deinsden terug, want hij hield hun het wapen onder de neus.

— Als je lust hebt om van mij een peperkorrel in je buik te krijgen, koop dan gauw een verbandkist. Probeer niet of je mij met je mes iets kunt doen, zei de Grote Onbekende doodkalm. Toen riep hij met verheffing van stem:

— Gaat uit de weg, daar, of ik schiet jelui neer als een troep dolle honden.

Schuw als honden, die bedreigd worden door een zweep, trokken de kerels zich terug.

Raffles nam het sidderende jonge meisje bij de arm en geleidde haar weg, om naar een taxi om te zien.

Een aantal stenen werden hen nageworpen, maar Raffles lette er verder niet op. Geen van allen was raak.

Bij de hoek der volgende straat gelukte het hem inderdaad een toevallig voorbijrijdende taxi aan te roepen en hiermee liet hij zich met zijn beschermelingen naar huis brengen.

Reeds in de auto trachtte hij van het jonge meisje te vernemen, hoe zij in die ellendige kroeg was gekomen.

Het meisje, dat nog lang niet op haar gemak was en over haar gehele lichaam beefde, scheen haar gedachten nog niet goed te kunnen verzamelen.

Slechts met horten en stoten kwamen er nu en dan enige woorden uit, maar door haar herhaaldelijk op haar gemak te stellen en te verzekeren, dat er nu absoluut geen gevaar meer dreigde en zij bij hem in goede handen was, kreeg zij wat meer moed en vertelde hem wat meer, zodat hij ten slotte haar gehele levensgeschiedenis te horen kreeg.

— Ik ben een wees, mijn ouders zijn dood, zo vertelde zij hem, en ik was tot voor korte tijd in een goed pension. Na de dood van mijn moeder, mijn vader is reeds twee jaar geleden gestorven, was

er geen geld meer om de kostschool, waarin ik werd opgevoed, te betalen.

Ik moest dus weg en een betrekking zoeken. Enige dagen geleden las ik een advertentie, waarin een familie in de Marshallstreet een jong meisje van goede familie zocht als kinderjuffrouw.

Daar ik slechts weinig geld bezat, besloot ik, er te voet heen te gaan. Ik kon zelfs geen bus betalen. De kostschool waar ik ben opgevoed stond in Marshdown, ver buiten Londen en ik ken die stad dus in het geheel niet.

Hier en daar vroeg ik een politieagent naar de weg en hoopte op die manier naar de Marshallstreet te komen, maar ik verdwaalde en plotseling bevond ik mij in dit stadsdeel.

Verlopen kerels met boeventronies, zoals ik ze nog nooit had gezien, liepen mij voorbij. Ik zocht overal naar de weg, maar vond die niet.

Nergens was een agent van politie te ontdekken, aan wie ik het had kunnen vragen en mij de weg dan zeker wel gewezen had.

Ik wendde mij daarom tot een jongeman, gaf hem een geldstuk en verzocht hem de weg naar de Marshallstreet te wijzen.

Hij verklaarde zich daartoe bereid, maar zei, dat hij eerst nog wat moest eten, daar het een heel eind was en als ik wilde, kon ik even met hem meegaan naar een klein eethuis, dat wel niet heel erg goed, maar zeer goedkoop was en waar men meer dan voldoende eten kreeg.

Ik had honger van de verre wandeling en zonder eraan te denken, dat ik mij eigenlijk aan een vreemde jongeman toevertrouwde, volgde ik hem naar een soort gaarkeuken, waar het alles behalve lekker rook.

Brutale en opzichtig geklede meisjes zaten met jongemannen aan tafeltjes, dronken en aten en spraken luid met elkaar. Mijn geleider bracht mij naar een tafeltje, waaraan volgens zijn bewering, enige vrienden van hem zaten.

Hij bestelde eten en drinken.

Ik deed hetzelfde omdat ik honger had, maar het smaakte mij niet erg; een half uur daarna gingen wij heen.

Twee vrienden gingen met ons mee.

Ik ging met de drie mannen door verschillende mij onbekende straten, toen ik mij plotseling zeer vermoeid voelde en duizelig werd.

Te vergeefs trachtte ik die vermoeidheid te overwinnen. Wat ik ook deed, het lukte mij niet.

Wat er verder met mij is gebeurd, weet ik niet. Toen ik weer een beetje bijkwam, lag ik in een vuile, smerige kelder en had niets dan wat oude, gescheurde kleren aan.

Ongetwijfeld had de man, die mij geleid had, kans gezien ongemerkt wat in mijn eten te strooien, dat verdovend werkte, want ik gevoelde mij ellendig, ziek, misselijk en beroerd.

Toen ik aan de mogelijkheid dacht, dat ik in handen gevallen zou zijn van gewetenloze misdadigers, die misschien zelfs niet tegen een moord zouden opzien, werd ik zo angstig, dat ik mij niet meer kon inhouden, maar in een haast niet te stuiten tranenstroom losbarstte.

Toen ik eindelijk uitgehuild was, voelde ik mij verlicht en kreeg wat meer moed. Daar ik alles beter vond, dan deze ondraaglijke eenzame gevangenschap in de kelder, begon ik luid om hulp te roepen.

Op mijn geroep verscheen een oude, weerzinwekkende vrouw, die mij trachtte gerust te stellen.

Ik zou mooie kleren en een goede kamer krijgen, als ik gehoorzaam was en deed wat zij verlangde.

Ik begreep niet wat die afschuwelijke vrouw van mij wilde, tot een uur geleden de kerels, die mij hadden meegevoerd, bij mij kwamen, mij het lokaal binnensleepten en mij allerlei afschuwelijke dingen vertelden en voorstelden.

Zij wilden mij dwingen, mij door een man, die ik niet kende, te laten verleiden, waarvoor hij mij geld wilde geven. Ik kon mij losscheuren en snelde de straat op en vond, Gode zij dank u.

Ik vraag mij af, wat er nu van mij terecht moet komen.

Aldus besloot zij haar verhaal, terwijl zij de tranen trachtte weg te wissen, die haars ondanks wederom in haar o-

gen waren opgeweld. Zij was nog steeds niet gekalmeerd en maakte zich zorgen.

— Wees niet ongerust, mijn kind, zei Raffles, terwijl hij haar hand nam, om haar gerust te stellen. Gij zijt bij mij absoluut in veiligheid. Het is misschien het beste wat het toeval voor u had kunnen doen, dat gij mij hebt ontmoet. Ik zal verder voor u zorgen. Raffles opende het portier van de auto, die juist voor zijn huis in de Cromwellstreet stopte en hielp haar, toen zij uitstapte.

Brand was niet weinig verbaasd, toen hij zijn vriend met het jonge meisje de studeerkamer zag binnenkomen en op een divan liet plaats nemen.

Hij was echter verstandig genoeg zijn vriend niet met vragen lastig te vallen en Beijverde zich om het meisje op haar gemak te stellen, en eveneens geen vragen te stellen.

Hij had de thee warm gehouden, hetgeen nu goed van pas kwam. Hij schonk voor beiden een kop in, maakte enige sandwiches voor het meisje, dat flauw en uitgehongerd was klaar en constateerde met genoegen, dat na een half uurtje de bloes op de wangen van het arme kind, dat zoveel doorstaan had, terugkeerde.

De twee vrienden merkten nu op hoe knap zij was, welke fijne trekken zij had en hoe slank en goed verzorgd haar handen en nagels waren.

Gaston ruimde het gebruikte vaatwerk op, toen zij met eten en drinken gereed waren. James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles klopte op de deur en vroeg of er nog nadere bevelen te geven waren.

Zodra zij thuis waren gekomen en Brand zijn goede zorgen aan het meisje had gewijd, had Raffles, Henderson, die in het tuinhuis boven de garage sliep, opgebeld en hem gevraagd direct de logeerkamer in orde te maken en daarna te komen vragen of er nog iets van hun dienst was.

Henderson kwam nu zeggen dat de logeerkamer voor gebruik gereed was en weldra lag het arme kind in een lekker verwarmde kamer, in een heerlijk breed en zindelijk ledikant, waar zij van een gezonde slaap kon genieten en al haar

zorgen en doorgestane ellende, die haar geteisterd hadden, kon vergeten.

Toen zij het vertrek der twee vrienden had verlaten, wendde Raffles zich tot Brand en zei toen met een glimlachje, dat wel een weinig geforceerd was:

— Dat was een eigenaardige nacht,

Charles. Een inbraak, waaraan wij niets hebben verdiend, diamanten, die ons niet toebehoren en een jong meisje dat voor schande en oneer is gered.

Voldoende stof voor een schrijver om er een roman van te maken, die niets meer of minder dan sensationeel zou zijn.

HOOFDSTUK III

GEVONDEN

De volgende dag ging Raffles met de brief, die hij uit het geheime vak van de lessenaar van Meyer-Wolf gestolen had, naar de Essexstraat.

Hij was vroeg opgestaan en had vlug ontbeten, zodat alles in huis nog in diepe rust was.

Hij deelde Gaston mede, dat hij onmiddellijk uit moest. Terwijl hij weg was moest hij goed opletten of het meisje, dat in de logeerkamer sliep, ook iets wenste.

In dat geval moest Gaston haar verzoeken in haar kamer te blijven, daar er iemand zou komen, om voor haar te zorgen.

Raffles was van plan een verpleegster te laten komen, die voor haar zou zorgen, zolang zij in zijn huis zou vertoeven.

Raffles hoorde zijn auto voor het huis stoppen en stapte in.

Henderson stopte voor een pensioonaat, waar Raffles werd ontvangen door een keurige dame.

— Ik kom naar Miss Brown informeren, zei hij.

De dame keek verwonderd en zei:

— Het spijt mij, mijnheer, mijnheer...

Zij had de naam niet onthouden, daarom zei Raffles:

— Van Zoelen.

— Dank u, Mr Van Zoelen. Jammer dat gij niet eerder zijt gekomen. Gij schijnt nog niets te weten van het ongeluk, dat Miss Brown heeft getroffen.

Het is zeer treurig. Drie maanden geleden ontving Miss Brown bericht, dat haar moeder was overleden.

— Dat is zeer treurig, zei Raffles, kunt gij mij het tegenwoordige adres opgeven van Miss Brown?

— Zij is naar een zekere Miss Snijder.

— Bedankt voor de inlichtingen, madame.

Raffles ging heen en een half uur later was hij aan het gegeven adres.

Het was een armoedig verblijf, waar Miss Brown thans woonde.

— Kan ik Miss Brown spreken? vroeg Raffles aan de vrouw, die de deur opende.

— Wat? riep het mens. Wilt gij Miss Brown spreken? Dan moet gij haar zoeken. Hier is zij sinds vijf dagen niet geweest. Misschien verdrinkt zij de oentzen, die zij mij schuldig is.

Raffles was echter wel aan rawe taal gewoon, maar zoals dit mens te keer ging, was bar. Hij begreep, dat Miss Brown het natuurlijk aan haar armoede te wijten had, als zij het mens geld schuldig mocht zijn gebleven.

— Gij weet dus niet, waar Miss Brown is? vroeg hij. Mag ik de kamer zien, waarin zij heeft gewoond?

— Zij moet mij nog twee dagen pension betalen. Als gij dat betaalt, krijgt gij de kamer te zien.

Raffles betaalde het verschuldigde geld en werd nu naar een donker vertrek geleid.

— Hier heeft zij gewoond, zei het wijf. Daar is alles wat zij bezat. Die kleine koffer daar. Veel is er niet in. Niet meer dan een beetje linnengoed.

— Ik zal morgen terugkomen en vragen of Miss Brown is teruggekomen. Als dat zo is, zeg haar dan, dat een familielid van haar uit het buitenland is teruggekomen en haar dringend wil spreken.

Peinzend stapte Raffles in zijn auto, om een middel te zoeken, hoe hij Miss

Brown zou kunnen vinden.

Toen hij thuis kwam, vertelde hij alles aan Brand.

— Ik denk, dat Meyer-Wolf hier de hand in heeft. Ik hoorde van de directrice van het pensioonaat, dat haar moeder overleden is.

Meyer-Wolf kon dus de brief achterhouden, zonder dat er een haan naar kraaide. Om die reden is de brief niet in handen gekomen van het meisje. Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat die Meyer-Wolf een schurk is, die een verdienste straf moet hebben.

Vertel me eens, vervolgde Raffles, is de verpleegster gekomen?

— Ja, zei Brand, het is weer hetzelfde aardige zustersje van de vorige keer en ze zei, dat het raadzaam was, haar nog een dagje in bed te houden. Het is hier in huis sedertdien zeer rustig geweest.

— Goed, zei Raffles. Laat ze maar eerst goed uitrusten, dan zullen we wel verder zien. Op het ogenblik word ik helemaal in beslag genomen door het geval: Hetty Brown.

De twee vrienden zagen elkaar pas terug bij het diner. Na het eten ging Raffles opnieuw uit. Hoewel hij afgezegd had, dat hij pas de volgende dag zou terugkomen, had hij geen rust of duur. Hij verzocht Henderson met de auto-voor te komen, om hem naar de Towerstreet te brengen.

Zonder dat hij er naar behoefde te vragen vertelde het wijf hem, dat Miss Brown nog niet was teruggekeerd.

Raffles kreeg plotseling een idee.

Misschien was in het koffertje iets te vinden, waaruit bleek, waar zij te vinden was.

Raffles opende het koffertje en zag dat er brieven en portretten in lagen.

Een der brieven nam hij op, en zag direct dat het een brief was van de moeder van Miss Brown.

Toen bekeek hij de foto's.

Direct zag hij hij een foto van een vrouw met een klein meisje.

Hij vroeg aan het wijf:

— Lijkt dat portret op Miss Brown?

— Ja, luidde het antwoord. Zij is daar nog goed te herkennen.

Raffles stak de foto bij zich en zei:

— Ik neem alles mee.

— Ik geef het alleen af, als ik nog een week huur krijg.

Raffles wierp een tien shillingstuk op tafel. Een kwartier later verliet Raffles het huis.

Ofschoon hij Henderson verzocht had snel te rijden duurde de weg hem te lang.

Brand schrok, toen zijn vriend de kamer binnenkwam en riep uit:

— Charles, ga eens dadelijk vragen of ik Miss Brown kan spreken.

— Wat is er gebeurd? vroeg Brand.

— Straks, Charles, straks.

Brand kwam even later met het meisje binnen.

De rust, die zij gedurende een gehele dag had genoten, had een ander mens van haar gemaakt.

Het enige wat zij zich herinnerde in die rustperiode was een droom die zij had gehad, van een verward voorval, zoals dat vaak het geval is bij iemand, die veel heeft meegemaakt. Zij had gedroomd in een vreemd tropisch land te zijn met Raffles, die op een onverwacht ogenblik overvallen was door twee bandieten.

Raffles trok jas en vest uit, gaf een der bandieten een vuistslag en nam de andere bandiet op en wierp hem te midden van een bosje cactussen. Die droom was vervaagd, zij herinnerde er zich niets meer van.

Een vriendelijk glimlachje speelde nu om haar mond.

Raffles wees naar het door hem meegebrachte valies en het portret.

— Kent gij dat, Miss Brown? vroeg hij.

— Hoe komt gij aan mijn bagage? vroeg Miss Brown nieuwsgierig.

— Ik haalde het uit de Towerstreet.

— Vanwaar wist gij mijn adres?

— Van het pension in de Essexstreet.

— Merkwaardig, mompelde Miss Brown. Ik heb u toch niets van de Essexstreet verteld.

— Lees deze brief maar eens.

Miss Brown begon de brief te lezen.

Toen zij deze gelezen had, liet zij het papier in haar schoot zinken en zei:

— Mijn lieve, goede moeder. Deze

brief moet zij vlak voor haar dood geschreven hebben.

— En hier, zei Raffles, terwijl hij de diamanten uit een lade nam, is uw erfdeel.

Met grote ogen keek Miss Brown naar de fonkelende stenen.

— Hoe... hoe... komt... gij... aan... die... diamanten? stamelde zij.

— Ik vond ze bij een zekere Mr Meyer-Wolf.

— Meyer-Wolf? herhaalde het meisje. Zo heette de man, die mijn vader altijd geld leende.

Hij was juist die ochtend bij mijn moeder gekomen en vond haar dood.

— Ik heb mij dus niet vergist, riep Raffles. Die man deelde u dus niets mee over de brief en de erfenis?

— Neen, antwoordde Miss Brown. Hij zond mij de schuldbekenenissen van mijn vader en zei dat hij volgens de wet nu eigenaar van onze bezittingen was geworden.

Hij gaf mij alleen wat geld om mijn moeder te laten begraven.

— Wat een schurk, riep Raffles uit.

— Ik hield die man niet voor slecht, ik meende zelfs, dat ik hem dankbaar moest zijn, zei het meisje.

— Dankbaar? riep Raffles uit.

— Heeft hij u de diamanten gegeven?

— Neen, zei Raffles. Ik ben diep verontwaardigd over de slechtheid van die man, want hij heeft uw erfdeel gestolen. Hij heeft zich de brief, die uw moeder niet meer kon verzenden, toegeëigend.

— Ik kan het niet geloven, nu ik deze brief in handen houd.

— Wist gij iets van de erfenis, die u was nagelaten door die oom in India? vroeg Raffles.

Miss Brown schudde het hoofd en zei:

— Ik wist niets met zekerheid. Mijn moeder vertelde mij eens, dat ik een rijke oom in India had. Dat was alles. Het komt mij zeer geheimzinnig voor.

— Dat is het niet; het is de wil van de overledene, zei Raffles.

— Mag ik u vragen, hoe gij aan de brieven en de stenen zijt gekomen? vroeg het meisje.

Raffles keek Miss Brown een ogen-

blik met vaste blik aan, en zei:

— Ik ben Raffles.

Een poos heerste er een zwijgen.

— Gij hadt u die man zeker anders voorgesteld, Miss Brown?

— Ja, antwoordde zij, de directrice van onze kostschool diste ons vaak verschrikkelijke verhalen van hem op. Die man was nergens bang voor, zei zij, en durfde alles te doen.

— Kom... kom, zei Raffles, daar zullen wij nu maar niet verder over praten. Maar hebt gij dan nooit een krant gelezen?

— Dat was op onze kostschool streng verboden, zei Miss Brown.

— Dat is jammer, zei Raffles. Als gij dat wel hadt gedaan, zoudt gij weten, dat ik een moord en misdaden verafschuw.

Omdat gij nu weet, hoe ik aan de diamanten ben gekomen, deel ik u mee, dat ik eergisterennacht, enige tijd tevoren bij Felix Meyer-Wolf heb ingebroken en de diamanten met de brief heb gestolen.

— Gestolen? riep Miss Brown verschrikt.

Miss Brown schudde het hoofd en zei:

— Waarom hebt gij de diamanten gestolen, als gij ze mij nu terug geeft?

— Stel u gerust over het terugkrijgen van uw diamanten. Ik wil u behulpzaam zijn de stenen zo voordelig mogelijk te verkopen. Gij kunt dan de schulden van uw vader betalen en tevens nog een goede som overhouden voor uw levensonderhoud.

— Gij zijt een schat, riep Miss Brown geroerd uit. Zij snelde naar Raffles en kustte hem op beide wangen.

Brand begon hartelijk te lachen en riep:

— Weet u wel Miss Brown, dat mijn vriend zich nog nooit door een dame heeft laten kussen.

— Is dat waar? vroeg zij naïef.

Raffles draaide zich om en gaf zijn vriend een stevige por in zijn ribben.

— Geloof hem niet, Miss Brown. Hij is jaloers. En ten bewijze dat ik de waarheid spreek...

Hij bukte zich en gaf haar twee kussen op elke wang.

— Zo? zei Miss Brown, is mijnheer Brand jaloers?

Zij ging naar Brand en kustte hem eveneens.

Toen gingen zij met hun drieën naar een divan en bleven enige tijd gezellig zitten.

Maar ten slotte begon Raffles toch weer aan ernstige zaken te denken en zei:

— Miss Brown, voor alles verzoek ik u voorlopig met niemand te spreken over hetgeen gij thans hebt gehoord. Ik vind het beste, dat gij naar uw oude pensionaat terugkeert.

Stel mij aan de directrice voor als een oom uit India. Ik ben reeds bij haar geweest en noemde mij Van Zoelen.

Mijn vriend hier zal u nu naar uw kostschool terugbrengen en binnenkort zal hij u de opbrengst der diamanten doen toekomen.

Nog voor Miss Brown een woord van

dank kon uitspreken, had Raffles de kamer verlaten. Brand vergezelde nu het jonge meisje per taxi naar haar kostschool.

Raffles hoopte dat hij de cliënten van de woekeraar kon bevoordelen, maar hij zag aldaar dat hij ze evengoed had kunnen laten liggen.

De contracten waren absoluut waar, deloos, daar zij door Meyer-Wolf als hypotheek op landerijen en huizen waren ingeschreven.

Raffles wierp de papieren in het vuur.

Peinzend staarde hij in de vlammen en overlegde, hoe hij de slachtoffers van de woekeraar zou kunnen helpen.

Maar hoe hij ook peinsde, hij vond geen middel.

Hier moest een hoger hand ingrijpen, en vertrouwend op deze geheime kracht, begaf hij zich naar zijn slaapkamer en ging naar bed.

HOOFDSTUK IV

EEN NIET GESTOLEN EN TOCH GESTOLEN HALF MILJOEN

De hoofdinspecteur van politie Baxter wilde juist een eind maken aan zijn ochtenddienst om, zoals gewoonlijk zijn lunch te gaan gebruiken in een naburig restaurant, toen de dienstdoende beambte, die eventuele bezoeken bij de hoofdinspecteur moest aandienen, hem een visitekaartje overhandigde.

Geërgerd over deze stoornis las inspecteur Baxter:

FELIX MEIJER-WOLF,
Bankier,
Oxfordstreet.

Hij mompelde de naam halffluid, zodat inspecteur Sullivan, zijn secretaris, opkeek en zijn chef aanzag.

De hoofdinspecteur aarzelde nog een ogenblik. Hij was het niet met zichzelf eens, of hij zijn lunch in de steek zou laten.

— Vraag eens, of het een dringende zaak is, Sullivan, zei hij tot zijn secretaris.

Deze verliet het bureau en kwam een paar seconden later terug.

— Het is zeer dringend; een inbraak, zoals alleen John Raffles...

Driftig zei Baxter:

— Bederf mijn eetlust niet. Je schijnt het er op aan te leggen om mij dagelijks aan die Raffles te herinneren.

Sullivan stak zijn neus weer in zijn actenbundels.

Hoofdinspecteur Baxter belde.

De dienstdoende beambte trad binnen en Baxter zei:

— Breng de bezoeker bij mij.

— Even later kwam Meyer-Wolf het bureau binnen.

Een scherp opmerker kon ontdekken,

dat valse ogen een sluwe uitdrukking hadden.

— Wat wenst gij van mij? vroeg Baxter.

— Ik ben bestolen, hoofdinspecteur zei Meyer-Wolf, die met een dialect sprak, daar hij pas naar Londen was verhuisd.

— Wanneer? vroeg Baxter.

— Gisternacht. Niets hebben die schurken achtergelaten, alles is opengebroken.

— Hoeveel is er gestolen?

— Ik ben gewend om mijn hele vermogen in mijn brandkast weg te sluiten. Alles is weggenomen, zowat een half miljoen pond sterling en dan nog een aantal diamanten.

— Waarom komt gij eerst nu tegen de middag de diefstal aangeven?

— Ik was op reis en ben pas een half uur geleden teruggekomen.

Baxter wendde zich tot Sullivan en riep:

— De auto. Zes man moeten mee.

Sullivan mompelde:

— Er zijn toch nog verstandiger koppen, zoals bijvoorbeeld John Raffles.

— Hebt gij enig vermoeden, wie de inbraak kan hebben gepleegd? vroeg Baxter.

— Hoe zou ik dat weten? Als ik het wist, zou ik trachten, het gestolene terug te krijgen.

— Stil nu maar, riep Baxter uit, en volg mij.

Na een half uur waren zij op het kantoor van Meyer-Wolf.

Zodra de hoofdinspecteur de brandkast zag, zei hij tot zijn beambten:

— Hier is een man van het vak aan het werk geweest.

Hij kwam naderbij en stelde vast, dat

de brandkast geheel leeg was.

Daarop onderzocht hij elk vak nauwkeurig.

— Hebt gij iets gevonden? vroeg Sullivan, naderbijkomend.

— Zwiig, bromde zijn chef.

— Wat zou de hoofdinspecteur nog kunnen vinden? vroeg Felix Meyer-Wolf. Er is niets achtergelaten.

Nauwkeurig onderzocht Baxter de schrijftafel en haalde uit een der vakken een klein briefje te voorschijn.

Nauwelijks had hij het gelezen, of hij gooide het neer en riep uit:

— John Raffles.

Sullivan nam het op en las:

Tot weerziens

John Raffles.

— Neem de toestand op, beval Baxter aan Sullivan.

Deze sloeg zijn schrijfmap op en begon neer te schrijven, wat hem gedictieerd werd.

Het was een proces-verbaal dat Felix Meyer-Wolf werd voorgelezen.

— Wanneer zult gij die spitsboef te pakken hebben, hoofdinspecteur?

Baxter wist niet wat hij moest antwoorden.

In zijn plaats zei Sullivan:

— Morgennacht, om kwart over drie. Maak dat je er bij bent, want dan tracteren we.

Nu schoot zelfs Baxter in een lach.

Voor verdere vragen had hij geen tijd, want de politie-auto reed met de detectives naar Scotland Yard terug.

Een kwartier later waren er verslaggevers op het kantoor van de bankier om biezonderheden te noteren.

Twee uur later meldden de kranten:

Na een rustperiode van twee maanden Raffles weer aan het werk. Hij heeft de brandkast van Felix Meyer-Wolf geopend en stal meer dan een half miljoen pond sterling.

Een uur daarna, las de Grote Onbekende dat bericht.

— Zeg eens, Charles, vroeg hij Brand, heb jij misschien dat half miljoen pond

sterling in je zak gestoken?

Zijn vriend keek hem met verbaasde blikken aan.

— Ik geloof niet, dat ik zoveel in mijn zak zou kunnen bergen, meende Brand.

— Lees dit bericht eens.

— Hoe is het mogelijk? riep Brand uit, toen hij Raffles het blad teruggaf.

— Heel eenvoudig, antwoordde Raffles. Deze man wil zaken doen met onze inbraak. Het geld zijn de deposito's van zijn cliënten. Die deposito's zijn nu gestolen en niet door ons.

Geen enkele rechter zal Meyer-Wolf, wegens het ontbreken van het gestolen geld, nu ter verantwoording kunnen roepen.

Je ziet dus, dat wij de man een grote dienst hebben bewezen, door bij hem in te breken.

Laat mij nu eens nadenken, hoe ik die vent kan dwarsbomen in zijn plannen.

Na een half uur stond Raffles op en riep:

— Ik heb het gevonden, Charles. Ik zag op zijn schrijftafel een brief, waarin een graaf in Italië hem verzoekt, bij hem te komen.

Ik geloof wel te mogen aannemen, dat hij daarheen zal reizen en op die reis hoop ik nader kennis met hem te maken.

Neem het volgende bericht eens op, en zend het aan alle Londense kranten.

Raffles dicteerde:

Hooggeachte Redactie,

Nadat ik uw artikel over mijn inbraak bij Felix Meyer-Wolf heb gelezen, ben ik zo vrij u mede te delen, dat het artikel veel onwaarheid bevat.

Ik verklaar op mijn erewoord, dat de brandkast van Felix Meyer-Wolf totaal leeg was.

Om mij schadeloos te stellen voor mijn werk, nam ik uit de schrijftafel enige diamanten mee.

Ik verzoek u, dit bericht op te nemen en blijf gaarne met hoogachting, Lord Edward Lister, ofte Raffles.

Terwijl Brand dit dictaat uitwerkte, nam de Grote Onbekende de telefoon en vroeg aansluiting met Mr Meyer-Wolf.

Bijna direct was deze aan de telefoon.

— Hier agent John Smith, zei Raffles. Ik ontvang hedenmorgen een brief van graaf Travesti uit Florence.

— Wat wenst de graaf? vroeg Meyer-Wolf.

— Ik heb enige zaken voor hem afgedaan in Londen. Hij schreef mij, dat hij zich met u in verbinding heeft gesteld en laat u weten, dat ik hem een andere firma moet aanbevelen.

— Ik heb hem toch geschreven, dat ik de zaak in orde zal maken.

— Misschien hebt gij gelezen dat bij mij is ingebroken. Ik zou anders morgen reeds naar Florence vertrokken zijn.

— Is dat zeker? vroeg Raffles.

— Absoluut, luidde het antwoord.

Twee uur later bezorgde Raffles persoonlijk op een postkantoor de brieven voor de redactie der kranten.

Toen hij met Brand terug was, heerste er weldra grote drukte in huis.

Raffles had orders gegeven, dat Henderson na een half uurtje met de auto moest voorkomen. Onmiddellijk daarna was hij met Brand naar zijn kleedkamer gegaan en had daar met kleurwattertjes en spuitjes van zijn vel iets gemaakt, dat op dat van een grijsaard leek.

Een grijze pruik dekte zijn hoofd en toen hij daarna nog een grijze baard op zijn gelaat aanbracht, zou niemand in hem een man in de volle kracht van zijn leven hebben vermoed.

Aldus vermomd stapte hij met Brand in de auto, die hem naar het station zou brengen.

Raffles ging zogenaamd naar Florence en Brand zou thuis blijven, om een oogje in het zeil te houden.

Toen zij op het station aankwamen hadden zij nogal veel bekijks. Als nu Brand niet had geweten, dat het zijn vriend was, die hij vergezelde, dan zou hij zich voor hem gegeneerd hebben.

Vier beambten van Scotland Yard stonden op het perron, toen Lord Lis-

ter in de trein, die hem naar Dover zou brengen, stapte.

Raffles drukte Brand de hand en zei:

— Daar staan zij om Raffles te arresteren en zien door de bomen het bos niet.

Binnen een paar dagen krijg je bericht van mij, Charles.

Denk eraan, morgen als John Smith Felix Meyer-Wolf op te bellen en ernaar te informeren, of hij reeds is vertrokken.

Zodra je een bevestigend bericht hebt, moet je mij telegraferen per adres Harry Weber, hoofdditegraafkantoor Florence.

De beide vrienden wisselden nog een laatste handdruk, waarna de trein zich in beweging zette.

Toen Brand het perron verliet, riepen krantenjongens:

— Nieuwste sensatiebericht. Een brief van de Grote Onbekende.

Brand kocht een blad en las daarin het hem gedicteerde artikel.

Tegelijkertijd las ook Baxter het artikel en vroeg aan Sullivan:

— Wat denk jij hiervan?

Deze las het artikel en antwoordde:

— Het zal wel waar zijn. Ik heb nog nooit een leugen van Raffles gehoord.

— Maak je gereed, zei Baxter, en verzoek Meyer-Wolf bij mij te komen.

Toen Sullivan op het kantoor van Meyer-Wolf kwam, had zich daar een aantal cliënten verzameld, die dringend het geld verlangden.

— Het is een leugen, wat Raffles schrijft, riep hij uit. Hij wil zich dekken en mij ruïneren.

Politieagenten moesten op bevel van Sullivan de mensen naar buiten jagen en de deur werd gesloten.

In enkele woorden deelde Sullivan hen mee, dat hij hem naar Scotland Yard moest volgen.

Om geen opzien te verwekken, verlieten zij het gebouw door een achterdeur en waren een half uur later bij Baxter.

— Wat hebt gij op dit artikel te antwoorden? vroeg deze hem.

— Alles, wat in dat artikel staat, is

gelogen. Aan de galg moest hij, die Raffles.

Baxter kwam tot de overtuiging, dat hij feitelijk geen enkel bewijs had tegen de man en liet hem dus gaan.

— Jammer, mompelde hij, die man moest nodig een paar jaar achter de tralies.

Volgens de wet kunnen wij hem helemaal niets bewijzen, zei Baxter schouderophalend. Wij moeten het verdere verloop van de zaak afwachten. Raffles zal het hier zeker niet bij laten.

Sullivan glimlachte en zei:

— Dat geloof ik ook.

HOOFDSTUK V

DE ROLLEN WORDEN OMGEDRAAID

Meyer-Wolf was zeer tevreden over zijn zaken, toen hij twee dagen na de inbraak de Engelse Bank verliet met een credietbrief van een half miljoen pond sterling.

Hij had niet gelet op Brand, die hem sinds het vertrek van Raffles in het oog hield.

Nauwelijks was de bankier vertrokken, of Brand verzond het volgende telegram:

Harry Weber,
hoofdtelegraafkantoor,
Florence.

Vertrokken. Credietbrief Italiaanse
Bank half miljoen pond.

CHARLES.

Het eerste, wat Meyer-Wolf te Trente deed, was naar de bank gaan om zijn geld op te nemen.

Het was tegen tien uur in de ochtend.

Meyer-Wolf had geen haast.

Hij gaf zijn papieren af, ging zitten en begon een krant te lezen.

Eindelijk stond hij op, en daar alle klanten geholpen waren, begaf hij zich naar de kas.

— Wenst gij het gehele bedrag op te nemen? vroeg de kassier.

— Ja, antwoordde Felix Meyer-Wolf.

— Dat zou ik niet aanraden. Gij kunt uw betalingen ook doen in cheques op onze bank.

— Ik ben gewend veel geld bij mij te dragen, zei Meyer-Wolf. Betaal mij alstublieft het bedrag uit.

De financier begaf zich daarna naar het station om te informeren, wanneer de trein naar Ala vertrok.

Hij vernam, dat hij nog een uur moest wachten en vroeg zich af, wat hij in die tijd zou doen.

— Misschien was het toch beter, zo dacht hij, het geld daar te deponeren.

Het was zeer warm en daar Meyer-Wolf een kapperswinkel voorbijkwam, besloot hij, zijn haar te laten knippen.

De kapper, die pas naar Trente was gekomen, begreep dat, Meyer-Wolf echter in het geheel niet.

De bankier moest het hem door allerlei gebaren duidelijk maken.

Een glimlachje gleed nu over het gelaat van de kapper. Hij had de vreemdeling begrepen.

Felix Meyer-Wolf nam plaats. De kapper nam kam en schaar en knipte. Tot grote schrik van Meyer-Wolf viel bijna de helft van de baard op de vloer.

Meyer-Wolf zag er afschuwelijk uit.

Er bleef hem niets anders over dan zich weer toe te vertrouwen aan de kapper.

Zijn gelaat had een grote verandering ondergaan.

Op straat liep hij bijna tegen een heer aan. Deze zette een verbaasd gezicht en er vloog een eigenaardig glimlachje over diens gelaat.

Plotseling voelde Meyer-Wolf hevige kiespijn.

Daarom besloot hij naar de naastbijzijnde apoteek te gaan om daar een middel tegen te halen.

De apoteker gaf hem het adres van een tandarts.

Toen de bankier de tandarts had gezegd wat hem scheelde, schreef deze hem een geneesmiddel voor.

In de apoteek kreeg hij het geneesmiddel en stak het flesje in zijn zak.

Daarna begaf hij zich naar een restaurant.

Toen hij daar een maaltijd had besteld, nam hij een krant op.

Het eerste wat hem opviel, was een vet gedrukt artikel.

Nieuwe spoorwegdiefstallen

De politie is een misdadiger op het spoor.

Tussen de stations Bozen en Trente hadden een tweetal berovingen plaats gehad van reizigers.

Een onbekende misdadiger heeft door verdoving van zijn medereizigers hun bezittingen toegeëigend.

Gisterennacht werd een Duitser geplunderd.

Het gelukte hem zich te verdedigen en door zijn hulpkreten de aandacht te trekken.

Hoewel de trein in volle vaart was, waagde de misdadiger het, uit de coupé te springen. Daarna is hij verdwenen.

De misdadiger wordt beschreven als een man van een jaar of veertig met bruin puntbaardje, en grijze ogen.

Alle reizigers worden er op attent gemaakt, zich in acht te nemen voor een persoon als boven omschreven.

— Gij ziet zeer bleek, mijnheer, zijt gij niet wel? vroeg de kelner, die hem bediende.

— Ik ben geschrokken van een krantenbericht, luidde het antwoord.

— Zo, zei de kelner, zeker dat wat handelt over de spoorwegdiefen?

— Ja, knikte Mr Meyer-Wolf. Meent gij, dat men hem, met dit signalement zal kunnen arresteren?

— Dat signalement zou op meerdere personen toepasselijk kunnen zijn, zei de kelner. Bijvoorbeeld... mijnheer heeft een bruine puntbaard en grijze ogen, maar mijnheer is toch zeker de spoorwegdief niet?

— Grote goden, riep Meyer-Wolf uit, zie ik er uit als een spoorwegdief?

Er zullen wel veel eerlijke mensen zijn, die op dat signalement lijken.

— Ongetwijfeld, antwoordde de kelner, en daartoe behoort gij ook.

De kelner ging naar het buffet, nam daar een dagblad op en las het artikel in kwestie nog eens over.

Toen de kelner uitgelezen was, begaf hij zich naar een paar collega's en begon druk met hen te praten.

Meyer-Wolf rekende af met de kelner en begaf zich naar het station.

Hij had een kaartje eerste klasse genomen en wilde proberen door een fool een coupé alleen te krijgen.

Toen de trein het station binnentoomde en stopte opende Meyer-Wolf een portier en zag, dat er niemand in de coupé was.

Dichtbij stond de stationschef en toen deze het sein tot het vertrek gaf, stapte nog een man in de coupé, waarin Meyer-Wolf zat.

De reiziger, die was ingestapt, was de detective, die hij in de bank had ontmoet.

Deze zette zijn tas in het bagagenet. Hij stak een sigaret op en haalde een krant te voorschijn.

Wantrouwend keek hij naar de nieuwe reiziger en zag in hem de spoorwegdief.

Hij had wel geen puntbaardje, maar dat kon hij wel hebben laten afscheren.

Het begon donker te worden en het licht in de wagen ging aan.

— Gij vindt het zeker wel goed, dat ik aan mijn kant het schermppje van de lamp neerlaat?

Meyer-Wolf dacht:

— Hij wil het donker maken om mij daarna misschien te kunnen doden.

De reiziger trok het schermppje half neer en ging daarna weer zitten.

Meyer-Wolf herinnerde zich, in de krant gelezen te hebben, dat de spoorwegdief gewoonlijk een gesprek aanknoopte.

Hij mompelde iets wat de reiziger niet kon verstaan.

— Komt gij uit het buitenland? vroeg de reiziger.

— Ik ben een Engelsman, luidde het antwoord.

De gedachte kwam bij Meyer-Wolf op, dat het hem misschien zou lukken de

reiziger op een dwaalspoor te brengen.

Hij zei daarom:

— Ik ben een handelsreiziger en ben in Italië geweest om orders op te nemen. Ik ben nu weer op weg naar huis.

Ik heb slechte zaken gedaan. Ik heb nog enige spaarduitjes erbij moeten leggen en keer nu platzak naar huis terug.

De vreemdeling glimlachte.

— Waarom glimlacht die man? dacht Meyer-Wolf en geërgerd zei hij:

— Zijt gij ook een handelsreiziger, dat gij u erover amuseert, dat ik niets heb verdiend?

— Precies, zei de vreemdeling, ik reis in stropdassen en af en toe handel ik in wissels.

— Wat hebben stropdassen met wissels te maken? vroeg Meyer-Wolf.

— Heel eenvoudig. Wissels hangen de mensen aan hun hals en aan een strop hangt men de schurken. Wissels worden over dwars geschreven en een stropdas draagt men over dwars.

— Een zeer gezochte vergelijking, mijnheer, zei Meyer-Wolf.

— Niet zo gezocht als dat, wat gij vertelt, zei de vreemdeling, want als gij zegt, dat gij platzak naar Londen reist, dan zou ik wel eens willen weten, van wie al het geld is, dat gij op de bank uitbetaald kreeg.

— Hebt gij mij op de bank gezien? vroeg Meyer-Wolf.

— Ja zeker... Ik heb gezien, dat gij heden een credietbrief van de Engelse bank ter betaling hebt aangeboden.

Nu viel er niet meer aan te twifelen, dat de vreemdeling hem had herkend.

— Ik weet niet, waarom gij mij leugens vertelt?

Ik heb zelf, vervolgde de reiziger, een groot bedrag bij mij. Gij hebt waarschijnlijk in de krant gelezen, dat er in de laatste tijd nogal wat spoorwegdiefstallen zijn gepleegd. Daarom heb ik besloten, dat men veiliger reist in gezelschap van een man, die ook een groot bedrag bij zich heeft.

— Ik herhaal mijnheer, zo zei Meyer-Wolf, dat gij u vergist. Het is waar, ik heb een bedrag van de bank opgenomen, maar alleen om het geld aan Italiaanse leveranciers te betalen.

De vreemdeling begon te lachen en riep uit:

— Gij zijt een grappenmaker. Ik geloof, dat gij mij dat alles vertelt, omdat gij meent, dat ik de spoorwegdief ben. Vertel mij geen dwaasheden. Ik ken u en weet wie gij zijt.

— Weet gij, wie ik ben? vroeg Meyer-Wolf.

— Gij zijt een Londens beursman, en uw naam is Meyer-Wolf.

Ik weet nog meer, vervolgde de vreemdeling. Gij zijt, zoals in de krant heeft gestaan, bestolen en wel door een zekere Raffles.

Ik weet niet, of gij hebt gelezen, dat in de kranten een antwoord van Raffles stond, waarin deze verklaarde, in uw brandkast niets te hebben gevonden. Hebt gij dat niet in de kranten gelezen?

— Neen, luidde het antwoord. Bij mij is niet ingebroken. Gij moet u in de persoon vergissen.

Opnieuw gleed een olijk spotlachje over het gelaat van de vreemdeling.

— Ik stel veel belang in alle soorten misdaden.

Wat denkt gij van de spoorwegdief, die de laatste weken de treinen onveilig maakt?

Als men veel reist, moet men toch belang stellen in zulke geschiedenissen.

Voelt gij u niet wel?

— Jawel, luidde het antwoord, maar het is hier erg warm. Zullen wij het raampje open zetten?

— Ik zal dat aan de andere kant openen, zei de onbekende. Van die kant komt de wind. Ik begrijp niet, waarom gij het venster wilt openen. De koude luchtstroom zal de kiespijn, die gij hebt, erger maken. Ik heb wel een middeltje, dat mij altijd goed helpt.

Nu begreep hij, dat de reiziger hem wilde verdoven en dan plunderen.

— Dank u, stamelde hij, ik heb zelf een middeltje bij mij.

Hij haalde een klein pakje uit zijn zak en maakte het open.

Een zoetachtige lucht vervulde de coupé.

Hij deed een paar druppels op een

propje watten en stak dit in zijn holle kies.

— Zal ik u helpen? vroeg de reiziger.

Het koude angstzweet brak Meyer-Wolf uit.

Hij was stellig van mening, dat de volgende minuten over zijn leven zouden beslissen.

Met zijn laatste restje wilskracht wilde hij aan de noodrem trekken.

— Wat wilt gij eigenlijk? vroeg de reiziger.

— Ik ken u, ik weet, dat gij de spoorwegdief zijt, zei Meyer-Wolf.

De reiziger begon te lachen:

— Ik geloof, dat gij krankzinnig zijt. Ga daar van dat raampje weg, anders maakt gij ongelukken.

— Neen, mijnheer, ik ben niet krankzinnig. Ik zeg dat gij de spoorwegdief zijt. Laat me bij de noodrem.

— Ik denk er niet aan, zei de vreemdeling, maar hij deinsde achteruit. Hij keek in de loop van een revolver.

Plotseling voelde Meyer-Wolf zijn polsen omklemd en werd hij met geweld op de zitbank geduwd.

— Als er aan de noodrem moet getrokken worden, dan zal ik dat doen. Ik zie niet in, dat gij mij voor de spoorwegdief aanziet. Niet gij, maar ik zal aan de noodrem trekken.

De vreemdeling trok aan de noodrem.

Meyer-Wolf rukte zich los en wilde zich op de vreemdeling werpen, maar deze was hem te vlug af en hij voelde diens armen om zijn middel.

Op hetzelfde ogenblik klonk een luid geknars van de wielen op de rails. De noodrem had gewerkt en de trein bleef stil staan.

De deur werd opengetrokken, de conducteur kwam en vroeg:

— Wat is er gebeurd?

Op de vloer lag Meyer-Wolf en de vreemdeling zei:

— Die man wilde mij overvallen. Hij is de spoorwegdief, die door de politie wordt gezocht.

De beampten hielden een lamp bij het gelaat van de man, zagen, dat hij een bruine puntbaard droeg.

— Zo... is hij de spoorwegdief? riepen zij en toen werd Meyer-Wolf in

een aparte coupé opgesloten en gebonden met stevige touwen. Daarna zette de trein zich weer in beweging.

Tegenover hem zat een conducteur met een revolver in de hand en riep uit:

— Rover, misdadiger, dief. Geen woord of ik leg je voorgoed het zwijgen op.

Te vergeefs rukte de bankier aan de touwen, waarmee men hem gebonden had.

Aan het volgende station moest hij uitstappen en werd naar de gevangenis gebracht.

Ondanks zijn tegenstand ontnam men hem zijn horloge, zijn ring, en nog enige andere zaken. De handboeien werden hem aangedaan en hij werd in een cel opgesloten.

De volgende ochtend werd hij voor de rechter van instructie geleid.

Bij de deur stonden twee gendarmen.

De bankier was zodanig van streek, dat hij niet wist wat te doen. Het was hem alsof hij droomde.

De rechter van instructie drong er hierop bij hem aan, zijn ware naam te noemen.

— Ik heet Meyer-Wolf, riep hij. Ik heb in mijn hele leven geen spoorwegdiefstal gepleegd.

— Schreeuw niet zo, zei de rechter van instructie, anders laat ik u zolang in een cel opsluiten, totdat gij wat gekalmeerd zijt.

Hoe kunt ge bewijzen, dat gij Meyer-Wolf heet?

— Op welke wijze? Mijn papieren bevinden zich in mijn portefeuille.

De rechter van instructie opende het pakje, waarin de voorwerpen zaten, die de gevangene waren afgenomen.

Hij haalde er een groene portefeuille uit, waaruit hij enige papieren nam.

Met buitengewone belangstelling begon hij de inhoud door te lezen.

Dat was niet zijn portefeuille, zoals hij tot zijn schrik bemerkte.

De zijne was van rood leer, deze echter was groen.

— Die portefeuille behoort mij niet, riep Meyer-Wolf uit.

— Wat gij daar zegt, had ik van u verwacht. Doch het baat u niet. De be-

ambten hebben u die portefeuille afgenomen.

— Die portefeuille is niet van mij, riep de gevangene uit.

— Wilt ge beweren dat voor deze portefeuille een andere er voor in de plaats is gestoken?

— Ik wens de Engelse consul te spreken, riep Meyer-Wolf. Ik ben een Engelsman.

— Sedert gij hier zijt, maakt ge de wereld onveilig, zei de rechter.

— Wat? Ik heb niets met die Raffles te maken. Bestolen heeft hij me, edelachtbare. Met een half miljoen is hij verdwenen.

— Houd op met die gekkepraat. Mij maakt gij niets wijs. Ik bezit niet de gemoedelijkheid van de rechters in Engeland. Ik zal u met iemand confronteren.

Uit de wachtkamer kwam de reiziger binnen, die met Meyer-Wolf in de coupé had gezeten.

— Hoe is uw naam? vroeg de rechter.

De reiziger haalde enige papieren uit zijn zak en zei:

— Mijn naam is Meyer-Wolf. Hier zijn mijn identiteitspapieren.

— Dat zijn mijn papieren, edelachtbare, riep hij luid.

De rechter gaf de reiziger de papieren terug en zei:

— Vertel ons nu alstublieft het gebeurde.

— Ik ben in Trente in een coupé gestapt. Daar ik een groot bedrag bij mij had, stapte ik een coupé eerste klasse binnen.

In die coupé zat deze heer. Daar ik een lange reis achter de rug had, was ik zeer vermoeid en viel in slaap.

Ik sliep echter niet zo vast, om niet te bemerken, dat er plotseling een bedwelmende geur in mijn neus drong.

Ik sprong overeind en trok aan de noodrem.

Tegelijkertijd haalde ik uit het pakje een flesje met chloroform.

— Is dit het flesje, dat gij in uw bezit hadt? vroeg de rechter.

— Ik ken dat flesje niet, edelachtbare. Nu liet de rechter een Italiaan binnen-

komen in wie de gevangene direct de apoteker herkende, die hem de chloroform verkocht had.

— Signor Spaghetti, vroeg de rechter, kent gij die man daar?

— Jawel, Edelachtbare, die man kocht gisteren bij mij een flesje chloroform.

— Wilt gij nu nog ontkennen? riep de rechter tot de gevangene.

— Neen, luidde het antwoord.

— Gij geeft dus toe, dat dit flesje u toebehoort?

— Jawel, antwoordde de gevangene. Ik had kiespijn en daarom kocht ik het.

— Dus gij hadt kiespijn? vroeg de rechter. Ik geloof dat gij uw positie kunt verbeteren door een bekentenis af te leggen.

— Ik heb niets te bekennen, riep de bankier uit. Ik ben Raffles niet en ik heb niemand beroofd.

Raffles heeft mij beroofd. Arresteer hem en stop hem in een cel.

Nu riep de rechter een der beampten en zei:

— Leid de gevangene weg.

In weerwil van zijn protest werd de bankier naar de cel teruggebracht.

Later werden er opnieuw beschuldigingen tegen hem ingebracht.

De kelner uit het restaurant kwam de rechter het gesprek vertellen, dat de gevangene met hem had gehouden. Hij zei, dat de gevangene, toen hij het artikel over zijn berovingen in de krant las, erg geschrokken was.

Daarna kwam de kapper en vertelde, dat de gevangene zijn baard had laten knippen.

Toen werden twee conducteurs geroepen, die dienst hadden gedaan op de bewuste trein.

Zij zeiden stellig de gevangene te herkennen.

Zodra hij voor de rechter werd gebracht, smeekte hij deze om genade.

Slechts één ding was er, dat hem kalmeerde.

Hij had weliswaar zijn geld verloren, maar de treindief had hem tenminste niet van het leven beroofd.

Tegelijkertijd verscheen in de krant een artikel, volgens hetwelk Raffles in handen van de politie was gevallen.

Het had een week geduurd, voor de Engelse consul de gevangene spreken kon.

— Ik zweer, riep de gevangene uit, red mij en telegrafeer aan hoofdinspecteur Baxter te Londen, dat hij hierheen komt om mij te identificeren.

Ik ben Raffles niet, ik ben Felix Meyer-Wolf.

Toen dit gesprek plaats vond, werd hoofdinspecteur Baxter per telefoon opgeroepen.

— Met wie? vroeg hij.

— Hier Meyer-Wolf, antwoordde een stem van het andere einde van de draad. Ik wilde u alleen maar vragen, hoofdinspecteur of er al iets gebeurd is. Ik heb in de krant gelezen, dat Raffles gearresteerd is. Hij had zich mijn naam toegeëigend.

— Dat is ongetwijfeld een misverstand. Ik heb het bericht ook gelezen. Raffles zal het in geen geval zijn, maar een misdadiger, die van de berichten over hem partij heeft getrokken.

— Jammer, zei Meyer-Wolf, ik heb de hoop, mijn geld terug te krijgen, nog niet opgegeven. Mocht er hier of daar wat gebeuren, deel het mij dan alstublieft mee.

Een uur later ontving Baxter het volgende telegram:

Hoofdinspecteur Baxter,
Londen.

Hier is iemand gevangen genomen, die verdacht wordt Raffles te zijn. Signalement:

Ogen: grijs.

Baard: bruin, puntig geknipt.

De persoon geeft voor, de in Londen woonachtige bankier Meyer-Wolf te zijn. Verzoeken nadere berichten.

Consul Power,
Trente.

— Dat is niets anders dan grappenmakerij, mompelde Baxter.

Daarna ging hij naar een telegraafkantoor en twee uur later ontving consul Power het volgende telegram:

Dat is een leugen. Heb zelf een uur geleden met Meyer-Wolf gesproken.

Volgens beschrijving is hij Raffles niet. Waarschijnlijk een misdadiger, die zich achter Raffles verbergen wil.

Baxter,
Scotland Yard.

De consul ging met het telegram naar de rechter van instructie, en beiden lieten de gevangene voorbrengen.

— Houd nu eindelijk eens op met liegen, zei de rechter tot de gevangene.

Degene, voor wie gij u uitgeeft, bevindt zich te Londen en heeft met hoofdinspecteur Baxter gesproken.

De gevangene begreep er niets van.

— Dan heb ik een dubbelganger, riep hij uit, of het telegram is vervalst.

— Die man schijnt een gevaarlijk sujet te zijn, zei de consul tot de rechter. Ik had me ook bijna door hem laten bedriegen. De ondervinding, thans opgedaan, zal mij een waarschuwing zijn.

— Ik zweer nogmaals, riep de gevangene uit, dat ik Meyer-Wolf ben.

— Een gevaarlijk sujet, zei de consul.

Daarna werd de beschuldigde weer in verzekerde bewaring gesteld.

Terneer geslagen zat hij in zijn cel, terwijl het gerechtshof het proces tegen hem voorbereide.

Hij kreeg verlof een verdediger te nemen.

Hij had in zijn portefeuille een bedrag van tweehonderd lire gehad, en dat was voldoende om een advocaat te vinden, die zijn verdediging op zich wilde nemen.

Signor Carosi stond bekend als een bekwaam advocaat en was bij zijn collega's als een slimme vos aangeschreven.

Toen hij de bankier in zijn cel opzocht, hoorde hij de onschuld-beweringen van de gevangene aan.

— Luister nu eens. Wat ge zegt is onzin. Dat redt u niet van de gevangenisstraf, die u wacht. Tegen mij behoeft gij niet te liegen. Gij hebt mij de waarheid te zeggen.

— Ik ben onschuldig, Signor Carosi,

zei de gevangene.

De advocaat glimlachte en vroeg:

— Waarom hebt gij dan een verdediger nodig? Ik kan u alleen verdedigen als ik weet, dat gij de misdadiger zijt, voor wie men u houdt.

Al dat liegen helpt u niets. Gij krijgt zo zeker, als ik hier voor u sta, enige jaren gevangenisstraf.

Hebt gij niet een liefdesgeschiedenis, die u tot de spoorwegdiefstallen heeft aangemaand?

Zeg alles wat gebeurd is en zeg dat gij een dief zijt. Wij zullen verzachtende omstandigheden trachten te vinden.

Dan komt ge er veel beter af.

Meyer-Wolf kon niet geloven dat dit alles de werkelijkheid was. Hij zat in een vreemd land, waar iedereen zich tegen hem gekeerd had. Hij dacht helemaal niet meer aan de schurkenstreken, die hij vroeger had uitgehaald.

Als het waar was wat de advocaat hem gezegd had, dan kon het wel zijn, dat men hem enige jaren in de gevangenis opsloot. Dat hield hij niet uit. Als hij bekende zou de gevangenisstraf wel verminderd worden, had de advocaat gezegd. Dat was ook nog wel erg lang, maar misschien kreeg hij na

een paar jaar gratie. Hij moest van twee kwaden het beste kiezen en hij beloofde alles te zullen doen, wat de advocaat wenste.

Juist toen de advocaat weg wilde gaan kreeg Meyer-Wolf een inval, en vroeg hem of het mogelijk was iemand als getuige te dagvaarden, die een getuigenis kon afleggen, dat in het voordeel van de gevangene sprak.

De advocaat antwoordde bevestigend en toen verzocht Meyer-Wolf hem de kassier van de bank te Trente te doen dagvaarden, daar deze hem het bedrag van zijn credietbrief had uitbetaald. Hij had zich moeten legitimeren en hij zou hem nog wel herkennen.

Signor Carosi beloofde hem dit. Inderdaad werd Meyer-Wolf de volgende dag nogmaals voor de rechter van instructie geleid, waar een confrontatie zou plaats vinden met de kassier.

Maar het ongeluk bleef de Engelse financier achtervolgen, want hij had er niet aan gedacht, dat hij bij een kapper was geweest, die hem een groot gedeelte van zijn baard had afgeknipt, waardoor zijn gelaat een heel ander aanzien had gekregen, zodat de kassier hem dan ook niet zou herkennen.

HOOFDSTUK VI

RAFFLES KOMT TE HULP

Drie dagen voor het einde van de termijn betreffende het vooronderzoek, ontving Mr Meyer-Wolf in zijn cel bezoek van een Engels advocaat.

Het was deze toegestaan, de gevangene te bezoeken, daar hij beweerde, iets te kunnen bijdragen tot opheldering van de toestand.

Verbaasd keek Felix Meyer-Wolf de hem geheel onbekende aan.

Een zwarte puntbaard bedekte het gelaat, en door de bril, die de vreemdeling droeg, schitterden een paar scherpe ogen.

— Met wie heb ik de eer? vroeg de bankier.

— Gij zult mij niet kennen, gaf de vreemdeling ten antwoord. Ik kom uit Londen en kan u misschien in uw situatie helpen.

De stem van de advocaat kwam de gevangene bekend voor, doch tevergeefs beproefde hij hem onder zijn kennissen thuis te brengen.

— Gij bevindt u in een zeer moeilijke situatie, ging de bezoeker voort, en een samenloop van allerlei omstandigheden wilde, dat ik mij voor u interesseer.

Alles hangt hiervan af, of gij datgene doen wilt, wat ik van u verlang; zo ja, dan zult gij beslist zeker door mij uit uw wanhopige positie worden bevrijd.

Hetgeen deze Engelsman hem zei, klonk hem wel vreemd, maar toch ook zeer hoopvol in de oren. Hij moest bekennen, dat zijn vrijheid hem boven alles lief was en daar hem thans de vrijheid werd beloofd, was hij reeds bij voorbaat gunstig jegens de vreemdeling gestemd.

— Zeg, wat gij van mij wenst, zei hij ten slotte en ietwat zenuwachtig keek

de gevangene de hem onbekende bezoeker aan.

De vreemdeling ging op zijn gemak op de in de cel aanwezige stoel zitten, haalde een notitieboekje te voorschijn en begon:

— Kent gij een zekere Miss Hetty Brown?

Alsof de aarde voor zijn voeten openbarstte, zo schrok de gevangene op 't horen van deze naam. Hetty Brown...

Wat wist deze vreemdeling van dat meisje af? Het kon onmogelijk veel zijn en hij besloot brutaalweg te liegen, dat hij met haar in geen enkele connectie stond.

— Ik... ik... kan... me niet herinneren... begon hij te stamelen.

De vreemde bezoeker klapte zijn notitieboekje dicht, stond op en wandelde bedaard naar de deur van de cel.

— Dan is mijn taak hier afgedaan, zei hij, goedendag...

Maar dat was voor Meyer-Wolf te sterk. Deze man, die hem zoëven nog de vrijheid had beloofd, wilde zo maar weggaan; dat kon niet, dat mocht niet. Het enige, wat er op zat, was alles te bekennen en hij zei:

— O, jawel, neem me niet kwalijk, ik was het bijna vergeten. Jawel, ik ken die dame wel, weliswaar niet persoonlijk, maar ik ben met haar ouders in contact geweest.

— Zakelijk? vroeg de bezoeker kortaf

— Zakelijk, antwoordde Meyer-Wolf die begreep geen omhaal van woorden te behoeven gebruiken.

— Vertel mij daar eens wat van, her nam de vreemdeling.

De gevangene schoof op zijn bank heen en weer, alsof hij zich onbehaag

lijk begon te gevoelen.

— Ik leende Mr Brown twee jaar geleden de som van 500 pond sterling, zei hij eindelijk. Als zekerheid daarvoor verpandde hij mij zijn bezitting.

De weduwe betaalde de rente tot zij enige weken geleden overleed.

Meyer-Wolf zweeg, maar de bezoeker wilde nog meer weten.

— En toen? vroeg hij.

Meyer-Wolf had klaarblijkelijk geen lust om verder te spreken. Vergeefs zocht hij naar woorden.

Scherper klonk opnieuw de vraag:

— En toen?

— Wel... Ik... ik... stamelde de gevangene, liet toen mijn rechten gelden, die uit de overeenkomst, respectievelijk uit de schuldbrief voortvloeiden, en nam te bezitting daar geen rente meer betaald werd, tot delging van de schuld, tot mij.

— Herinnert gij u misschien, ging de vreemdeling voort, dat de overledene voor haar dochter een brief naliet?

Wederom werd het gelaat van de bankier vaalbleek. Die man wist alles...

Bezwerend hief hij zijn handen ten hemel, zeggend:

— De hemel moge mij straffen als ik een brief gevonden heb.

De vreemdeling stond nu wederom op, keek de gevangene verachtelijk aan en zei:

— Dan zult gij u over uw huidige toestand wel niet behoeven te beklagen. De hemel strafte u reeds. Ik zou u geholpen hebben, wanneer ge mij de waarheid hadt verteld. Ik kreeg namelijk van Raffles, die bij u ingebroken heeft, een brief, die hij in uw schrijftafel had gevonden.

— Dat is niet waar, riep Meyer-Wolf uit.

— Toch wel, Want weet... op dit moment nam de vreemdeling zijn bril en baard af... want ik ben Raffles zelf, die de brief gevonden heeft.

De gevangene week van schrik tot aan de gevangenismuren achteruit.

Als een geestverschijning keek hij de Grote Onbekende aan.

Toen wilde hij om hulp roepen. Doch Raffles, die dit voorzien had, zei met

een waarschuwende stem:

— Zodra ge er iemand, wie ook, bijroept, deel ik de misdaden, die gij begaan hebt, aan de overheid mee, en gij zult gedurende lange tijd de gevangenis niet verlaten. Denk daar wel om.

Rustig deed Raffles de baard weer voor, zette de bril op en ging op de houten kruk zitten.

— Ik geef u nog enige seconden tijd, zei hij kalm.

Even daarna kwam de gevangene met knikkende knieën naar Raffles toe en stamelde:

— Ik zal het u maar bekennen, ik... ik... heb de brief gestolen.

— Alleen de brief? vroeg Raffles.

Opnieuw volgde een pauze van een paar seconden.

Daarna zei Meyer-Wolf met van opwinding trillende stem:

— Neen, niet alleen de brief, maar ook het andere, de diamanten, die gij gevonden hebt.

— Alright, antwoordde de Grote Onbekende, nu begint het er op te lijken. Ik denk dat we nog tot een goed resultaat zullen komen.

Wanneer ge dit stuk ondertekent, zal ik u uit de gevangenis zien te bevrijden. Doch denk er om, dat ge nauwkeurig zult moeten doen, wat daar in staat.

— Dat wil ik, zeg slechts, wat het is, zei Meyer-Wolf.

Raffles nam een document uit zijn actentas en gaf het aan de gevangene.

Deze las:

— Hierdoor beken ik schuldig te zijn aan de diefstal van de diamanten, die aan Miss Hetty Brown toebehoren. Tegelijkertijd verklaar ik, een half miljoen pond sterling uit mijn depositokas te hebben verduisterd. Ik verplicht mij, de depositos van mijn klanten door middel van Lord Edward Lister terug te geven, en eveneens de door woeker in mijn macht gekregen landeigenaars van hun verplichtingen te ontslaan, waar tegenover Lord Lister zich verplicht, mij niet aan te geven en mij uit mijn gevangenschap te bevrijden.

Het koude zweet kwam de financier op het voorhoofd, toen hij het stuk had gelezen.

— Ik kan het niet ondertekenen, Lord Lister, zuchtte hij; ik heb het halve miljoen niet meer, een treindief heeft het me afhandig gemaakt.

Op het gelaat van de Grote Onbekende kwam een glimlachje van inwendige pret.

— Ik zal u niet iets laten ondertekenen, waaraan ge niet kunt voldoen. Het halve miljoen heb ik reeds, zei hij.

De gevangene stond verbluft en vroeg:

— Gij hebt het geld? Maar hoe komt gij daar dan aan?

— Heel eenvoudig, zei Raffles met een glimlach. Gij hebt beweerd tegen de hoofdinspecteur van politie Baxter in Londen, dat ik een half miljoen pond sterling bij u had gestolen, ofschoon gij wist, dat het niet waar was, daar gij het geld niet hadt.

Opdat ge de hoofdinspecteur van politie werkelijk de waarheid zoudt hebben verteld, was ik zo vrij het halve miljoen naderhand werkelijk van u af te nemen, toen gij het wel hadt.

Met open mond keek de financier nu Raffles aan.

Wat hij daar juist vernam, klonk hem als iets ongelooflijks in de oren.

— Gij waart dus de spoorwegdief? vroeg hij ten slotte.

— Precies, Meyer-Wolf, zei zijn bezoeker met een glimlach.

— En gij hebt mij hier in deze gevangenis doen opsluiten?

— Dat heb ik mij inderdaad veroorloofd, zei Raffles.

— Meneerrr... riep de gevangene luid.

— Stil... waarschuwde Raffles hem, denk er aan dat gij nog altijd de spoorwegdief zijt, en met recht, want voor ik u het geld afnam, hadt gij inderdaad het gestolen goed in uw zak.

Gij moest mij liever bedanken, dat ik eindelijk weer een eerlijk, fatsoenlijk mens van u wil maken. En nu ter zake.

Wilt gij dat document ondertekenen? Ja of neen?

— Maar het halve miljoen? vroeg nu Meyer-Wolf.

— Stel ik in Londen tot uw beschikking, wanneer het aan uw klanten terug wordt betaald, antwoordde Raffles.

— Zweert gij mij dat?

— Mijn naam is Lord Edward Lister, zei de Grote Onbekende fier... ik heb nog nooit mijn woord gebroken.

Felix Meyer-Wolf beantwoordde de blik, die deze woorden vergezelde, onwillekeurig met een buiging.

Hij nam de vulpen die Raffles hem toereikte aan en schreef met bevende hand zijn naam onder het document.

Zorgvuldig borg Raffles het stuk in zijn portefeuille, stond op, schelde de gevangenenbewaarder en verliet de gevangene, zonder deze verder nog met één woord te verwaardigen.

HOOFDSTUK VII

DE RECHTZITTING EN DE GEVOLGEN

Een week na het bezoek van de Grote Onbekende zat Meyer-Wolf sidderend en volslagen gebroken in de beklagden-bank.

Hij had vreselijke dagen achter de rug en geloofde niet meer, dat Raffles zijn gelofte gestand zou doen. Hij was van mening, dat de geniale meesterdief hem nog door een truc de bekentenis van de door hem begane misdaden wilde ontlokken.

Nu had hij in het geheel geen verdedigingsmiddel meer.

De president opende de rechtzitting met een vernietigende kritiek op de persoon van de beklagde, en het publiek mompelde woorden van afkeuring tot de vermeende treindief.

Op de vraag, of hij schuld bekende, antwoordde de beklagde niets. Hij wist niet wat hij zeggen moest. Een uitweg was er niet meer.

— Gij ontkent, vroeg de president nog eens, dat gij de gezochte treindief zijt?

— Ja, antwoordde de beklagde met zachte stem.

— Gij houdt ook uw bewering staande, dat gij, de in Londen woonachtige beursman Felix Meyer-Wolf zijt?

Een nieuw Ja werd gehoord.

— Het zou beter voor u zijn, wanneer gij een openlijke bekentenis aflegde, ging de president voort, anders zouden wij geen verzachtende omstandigheden kunnen laten gelden.

Is de getuige aanwezig, de werkelijke Felix Meyer-Wolf uit Londen, die door deze man bestolen is?

De gerechtsdienaren riepen een naam af, en toen deze weerklonk, wilde Felix

Meyer-Wolf met een luid Ja antwoorden.

Na lang zoeken in de wachtkamers en de gangen, keerde de gerechtsdienaren in de zaal terug en meldten:

— De getuige is nog niet aangekomen.

— Is de oproeping aan het juiste adres bezorgd geworden? aldus wendde de president zich tot de griffier.

— Ja zeker, antwoordde deze, wij hebben van de post te Londen een bericht van ontvangst gekregen.

Hij overhandigde de president het desbetreffend bewijs van de post.

De president las de bevestiging van de goede ontvangst op het formulier, dat duidelijk geschreven, luidde:

Felix Meyer-Wolf,
Londen, Oxfordstreet.

Met gefronste wenkbrauwen keek de president de beklagde aan en zei:

— Hier is een nieuw bewijs tegen u. De door u beroofde persoon, is nog niet aangekomen; hij heeft het formulier zelf ondertekend en zijn handtekening door het firmastempel bekrachtigd.

— Dat is onmogelijk, riep de beschuldigde uit.

— Overtuig u, zei de president en overhandigde het formulier aan de verdediger. Deze liet het aan zijn cliënt zien.

— Dat is mijn ondertekening niet, riep de beklagde uit; ik schrijf mijn naam anders. Geef mij een blad papier, pen en inkt, dan zal ik het Hoge Gerechtshof laten zien, hoe ik mijn naam schrijf.

De rechters begonnen te lachen.

— Ik geloof wel, zei de president, dat gij uw handtekening anders zet dan

de vertegenwoordiger van deze firma. Spreek eindelijk de waarheid. Ik maan u hiertoe voor het laatst aan.

De verdediger fluisterde zijn cliënt enige woorden toe.

Het zweet liep de beklaagde in dikke druppels over het verhitte gelaat; sidderend van angst en ellende dwaalden zijn ogen door de rechtszaal, alsof hij nog op redding hoopte.

Met zijn handen greep hij het ijzeren hek van de beklagdenbank vast en begon met aarzelende stem:

— Ik zie geen redding meer, hoog edelachtbare. Gij zult een gerechtelijke misdaad aan mij begaan. Doch om verzachtende omstandigheden te verkrijgen, geef ik alles toe, wat mij ten laste legt.

Ik ben de gezochte treindief, ik ben niet Felix Meyer-Wolf... ik ben alles, wat gij wilt.

Het ernstige gelaat van de president plooid zich tot een welwillend glimlachje.

Alleen de verdediger trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de voor hem staande schrijftafel.

Toen de beklaagde had uitgesproken begon hij:

— Hoog Gerechtshof...

Onder de indruk der overtuigende be wijzen, heeft mijn cliënt de waarheid recht laten wedervaren. Ik raadde hem trouwens aan, toen ik de verdediging op mij nam, om zijn positie niet door leugens nog te verergeren. Toch waag ik het, gesteund door de kennis van het intieme leven van mijn cliënt, clementie voor hem in te roepen.

Hij heeft jarenlang wegens een politieke misdaad achter gevangensmuren moeten zuchten. Ook heeft hij, zoals ik door nasporingen te weten ben gekomen steeds met voorliefde de rubriek Rechtszittingen in de dagbladen gevolgd.

Mijnheren. Hebt medelijden met deze ongelukkige man.

Zoals gij uit de inhoud van zijn zaken hebt gezien, vond men bij hem sensatielectuur van het laagste allooi, hetgeen ongetwijfeld in verband staat met het feit, dat hij een ijverig krantenlezer is. Het wijst op een geestelijke min-

derwaardigheid.

Als een in elkaar gezakte zak zout zit hij daar; als iemand, die met het leven heeft afgerekend. Ik vraag voor hem erbarming. Laat hem niet boeten voor de zonden van zijn ouders, voor de sensatielust van een dagbladredacteur. Ik verzoek u, weest milde en rechtvaardige rechters.

Dat is alles, wat ik ter verdediging van mijn cliënt heb te zeggen.

Nu stond de rechter op, plooid zijn lippen tot een ironisch lachje en begon:

Hoog Gerechtshof,

De beklaagde, een der gemeenste en meest verachtelijke sujetten, die ik ooit in mijn praktijk heb ontmoet, een zwarte plek op de aardbol, een giftplant in de bloementuil des levens, een misdadiger, voor wie niets heilig is.....

Op dit ogenblik werd de rechter door tumult onderbroken.

De Engelse consul stormde met een Engelse beampte naar binnen en riep:

— In naam van het Engelse volk verzoek ik u, uw proces af te breken... de beklaagde is niet schuldig. Ik roep voor hem de bescherming der wet in.

Hij is, zoals ik door een telegram van hoofdinspecteur Baxter te Londen en door een later telegram van de Engelse gezant te Rome vernam, inderdaad Mr Felix Meyer-Wolf uit Londen.

Een geweldig lawaai klonk na deze woorden van de publieke tribune.

Alle aanwezigen daar raasden en schreeuwden door elkaar.

Het was de sensatie, waarop het publiek bij elk groot proces wacht.

Eindelijk gelukte het de president met de gerechtsdienaren de orde te herstellen.

De president nam de telegrammen in de hand, las ze door, reikte ze over aan de rechter en officier van justitie, en nadat dezen van de inhoud hadden kennis genomen, stond de president nogmaals op en zei:

— Er is geen twijfel aan, dat wij op het punt staan een rechterlijke dwaling te begaan.

Voor ik echter de beklaagde de vrijheid teruggeef, wens ik de volgende

vraag tot hem te richten:

— Hoe komt gij er toe, Mr Meyer-Wolf, toe te geven, dat gij de vermeende treindief zijt? Is dat waar?

— Mijnheer de president, antwoordde de financier, wat moest ik doen? Gij hebt gezegd, dat ik het was. Mijnheer de officier van justitie heeft gezegd dat ik het was. Mijn verdediger heeft tot mij gezegd: Beken, dat gij het zijt, dan zal ik een mildere straf trachten te verkrijgen. Ik droomde ten slotte dat ik het tot mezelf zel.

Wat bleef mij na dit alles over dan te zeggen:

Ik ben niet Felix Meyer-Wolf uit Londen, maar alles, wat gij wenst.

De president hief de zitting met een hamerslag op en verklaarde het proces voor geëindigd.

Voor Felix Meyer-Wolf opende zich de deur der beklagdenbank, en hij was weer een vrij man.

Toen kwam de Engelse consul naar hem toe, reikte hem de hand en zei:

— Excuseer, Mr Meyer-Wolf, maar de bewijzen waren zo overwegend, dat iedereen aan uw onschuld moest twifelen.

Ik heb een bedrag uit Londen ontvangen, dat u in staat zal stellen, de terugreis te aanvaarden. Men wacht u daar reeds in uw zaak.

— Een bedrag aan geld? Van wie is dat afkomstig? vroeg Meyer-Wolf.

— Van uw procuratiehouder, die enige weken op reis is geweest.

Meyer-Wolf had geen procuratiehouder...

Hij haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik houd er geen procuratiehouder op na...

De consul, die nieuwe verwikkelingen voorzag en blij was, dat deze zaak eindelijk tot een goed einde was gekomen, zei:

— Dan zal dat een vergissing zijn. Keer terug naar Londen, de rest zal daar wel opgehelderd worden. Maar in elk geval hebt gij aan die man uw vrijheid te danken.

Hij heeft hoofdinspecteur Baxter medegedeeld, dat gedurende uw afwezig-

heid Raffles op uw kantoor is geweest. Daarmee schijnt alles verklaard te zijn.

Op dit ogenblik trad een telegrambesteller de gerechtszaal binnen en overhandigde de president, die nog met de rechters, de officier van justitie en de verdediger stond te praten, een telegram.

Dit luidde:

Aan de president van het gerechtshof te Trente, inzake het geval van de bankier Felix Meyer-Wolf.

Opdat gij weet, wie, in plaats van Mr Felix Meyer-Wolf, de getuige oproeping heeft ondertekend, zend ik u hierbij mijn adres:

John Raffles, Londen.

— Wat een ongehoorde brutaliteit, riepen de president en diens collega's, terwijl de verdediger begon te lachen.

Een paar uur later zat Felix Meyer-Wolf in de spoortrein.

Hij had van de eerste gelegenheid gebruik gemaakt, om van Trente naar Parijs te gaan en vandaar naar Londen te vertrekken.

Op de stoomboot, waarop hij te Calais plaats had genomen, ontmoette hij inspecteur Sullivan, die de beursman herkende.

Met een vertrouwelijk glimlachje begroette Sullivan de financier en zei:

— Nu, gij zijt er niet zonder kleerscheuren afgekomen, geloof ik...

Felix Meyer-Wolf begon onmiddellijk met de grofste scheldwoorden Raffles naar het hoofd te gooien.

— Het heeft u goed gedaan, zei Sullivan spottend. Gij zijt minstens twintig pond afgevallen. Dat spaart u dit jaar de onkosten van een kuur te Karlsbad uit...

— Wat zegt men in Londen van de geschiedenis? vroeg Meyer-Wolf, zonder op de spottende opmerking van Sullivan te antwoorden.

Deze haalde de schouders op en zei:

— Dat zult gij wel in de krant lezen.

Hij klopte Meyer-Wolf vertrouwelijk op de schouder en vroeg:

— Er blijft echter toch een duister

punt bestaan in deze zaak, niet waar?

— Wat voor een duister punt? vroeg Meyer-Wolf.

— Wel... ik bedoel met dat half miljoen pond sterling, die Raffles van u gestolen zou hebben, antwoordde Sullivan.

— Die heeft hij van mij gestolen, zei Meyer-Wolf op besliste toon.

— Daar twijfel ik niet aan, zei Sullivan. Hij heeft ze echter niet uit uw brandkast gestolen, doch in de coupé van de spoortrein. Of bezit gij soms meer dan een half miljoen pond sterling?

— Waarom kan ik zoveel niet bezitten? Gij zijt toch niet mijn procuratiehouder? snauwde Meyer-Wolf hem toe.

— Gelukkig niet. Ik blijf lever gezond, zei Sullivan glimlachend.

— Houd die hatelijkheden liever voor u.

Bij die woorden stak Meyer-Wolf een sigaret op en keerde Sullivan de rug toe.

Deze nam plaats op een ligstoeltje, kruiste de armen achter het hoofd en keek peinzend in zee.

— Die hele geschiedenis heeft ongetwijfeld een zwak punt, mompelde hij.

In de eerste plaats houdt Raffles zich bij voorkeur bezig met schurken, tegenover wie wij machteloos staan. Hij zal er dus zijn redenen wel voor hebben, waarom hij juist deze man heeft uitgekozen.

Sullivan was ervan overtuigd, dat Meyer-Wolf een veel groter gauwdief was dan Raffles en hij verheugde zich reeds op de ontmaskering van deze bedrieger.

Aan het ontbijt ontmoetten Sullivan en Meyer-Wolf elkaar weer. De vrede scheen getekend te zijn, en de bankier, die niet vermoedde, dat Sullivan hem een poets wilde bakken, vertelde nogmaals uitvoerig zijn wederwaardigheden te Trente en door handige vragen te stellen, vernam Sullivan alles, wat hij weten wilde.

Het allerliefst zou hij Meyer-Wolf onmiddellijk hebben willen arresteren, daar het hem steeds duidelijker werd, dat de man het geld van zijn cliënten had verduisterd.

Hij wilde echter eerst met zijn chef,

hoofdinspecteur Baxter spreken.

In Londen namen Sullivan en de bankier met een vriendschappelijke handdruk afscheid van elkaar.

Meyer-Wolf begreep het ironische tot weerziens niet, dat Sullivan hem toevoegde.

Baxter verwachtte zijn secretaris al met ongeduld. Nadat deze rapport had uitgebracht, deelde hij hem tegelijkertijd de aangelegenheid van Meyer-Wolf mede.

— Gij vermoedt dus inderdaad, Sullivan, dat die man een schurk is?

— Ongetwijfeld, antwoordde Sullivan, het bewijs kan ik leveren door de spoorwegdiefstal.

— Gij hebt gelijk, antwoordde de hoofdinspecteur. Gij begint een waardig opvolger van mij te worden. Ik heb het altijd wel gezegd, dat gij nog eens een flinke, bekwame detective zoudt worden.

Neem de zaak verder alleen op u en houd mij voortdurend op de hoogte.

Bankier Felix Meyer-Wolf, was intussen op zijn kantoor teruggekeerd.

Daar er nog geen personeel aanwezig was, hoefde hij slechts met zijn sleutel de deur te openen en aan zijn lesenaar te gaan zitten.

Toen hij echter de brandkast opende en daaruit de boeken wilde halen, ontdekke hij, dat er in zijn afwezigheid iemand geweest was. Er stond een nieuw rekening courantboek tussen de anderen en toen hij dat opende, viel er een kaartje uit.

Hij raapte het op en las:

Denk er om, Meyer-Wolf, als wij goede vrienden willen blijven, dan geen kunsten meer uithalen. In het geldvak van uw brandkast zult gij het gestolen half miljoen pond sterling terug vinden. Het grootste gedeelte daarvan behoort aan uw cliënten. Ik heb ze allen geschreven en zij zullen wel eerstdaags komen om het hun toekomende te halen. Ik zal zien wat gij doet. Groetend, Lord Lister.

Reeds de volgende dag begonnen de cliënten te komen en daar Meyer-Wolf

niets anders wist te doen, dan te gehoorzamen aan Raffles' bevel, begon hij met de uitbetaling. Terwijl hij daarmede bezig was, kreeg hij bezoek van Raffles, die een kijkje kwam nemen.

Hoofdinspecteur Baxter intussen had een van zijn ondergeschikten, een zekere Hamilton, opgedragen, deze kwestie te onderzoeken en tot hem gezegd:

— Gij moet u naar het kantoor van Felix Meyer-Wolf in de Oxfordstraat begeven en goed kijken, naar al hetgeen daar thans geschiedt.

Verricht uw nasporingen zodanig, dat het zo weinig mogelijk opvalt.

Hamilton begaf zich naar de Oxfordstraat, om naar de beurskoersen te informeren. Hij merkte op dat de financier zich een vertegenwoordiger moest hebben aangeschaft, want verscheidene klanten boden checks, wissels of andere papieren aan, die door een heer, een kassier blijkbaar, die de detective niet kende, werden uitbetaald.

Opeens echter kreeg Hamilton een inval. De stem van de kassier kwam hem bekend voor. Wie was hij?...

Waar kon hij die man eerder hebben ontmoet?

Terwijl hij daarover nadacht, riep hij een taxi aan en reed naar Scotland Yard terug.

Hoofdinspecteur Baxter dacht om te zullen vallen van verbazing, toen hij het bericht van Hamilton vernam.

— Is die man gek geworden? vroeg hij. Eerst wordt hem het geld ontstolen, zoals hij beweert en dan betaalt hij het uit. Waar komt dat geld vandaan?

Hij besloot, zichzelf op de hoogte te gaan stellen.

Samen met Sullivan begaf hij zich nu naar de Oxfordstraat.

Alvorens het gebouw binnen te tre-

den, namen zij door een der ruiten de onbekende kassier op, die nog aan zijn lessenaar zat.

Bijna tegelijkertijd riepen Sullivan en Baxter uit:

— Die man is Raffles.

— Ga naar het naastbijzijnde politiebureau, zei Baxter, en bel Scotland Yard op. Er moeten een aantal manschappen direct hierheen komen.

Intussen was Raffles uit controle gebleken, dat Meyer-Wolf dit keer eerlijk aan al zijn verplichtingen had voldaan. Hij vertrok.

Onmiddellijk had hij met zijn scherp oog Baxter, in gezelschap van twee agenten ontdekt.

— Zo, waarde heer, dacht hij, zijt gij er achter gekomen?

Hij ging de gang door en kwam op de achtertrap.

Het huis had een uitgang door de tuin.

Op hetzelfde ogenblik, dat Raffles de tuin uitging, kwamen een stuk of veertig politieagenten aan.

Aan het hoofd liep de hoofdinspecteur in eigen persoon.

— Wat wenst gij? riep Meyer-Wolf, toen de agenten binnen kwamen.

Op dit ogenblik ging de telefoon.

Baxter nam de hoorn van de haak en vroeg:

— Met wie?

— Ik hoor het al, met de hoofdinspecteur, klonk het terug, nietwaar?

— Ja, met Baxter. Met wie spreek ik? riep Baxter, die lont begon te ruiken.

— Met John Raffles.

— Het is weer te vergeefs, mannen, zei de hoofdinspecteur. Hij was Raffles en is alweer verdwenen.

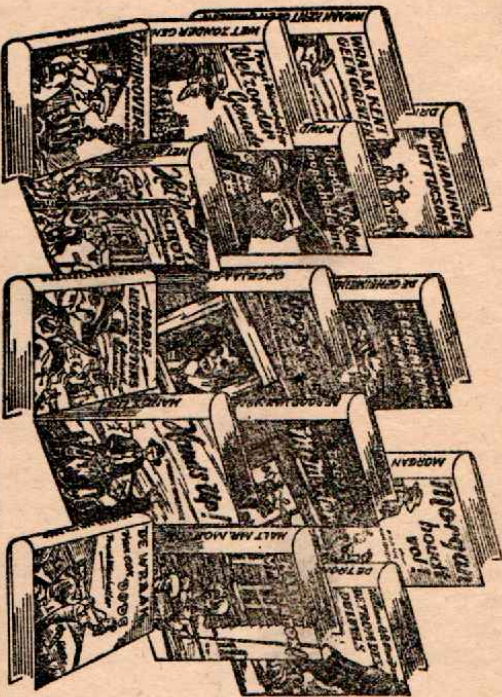
Sullivan deed of hij het niet hoorde, nam een taxi en reed naar Scotland Yard. Hij had er genoeg van.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De valse sleutels

15 *Nieuwe* titels WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- of meer
per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstte Schot door Arthur Madras
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dede } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Tidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van troel gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden revenstante bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gino N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f ---*
te betalen overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien het niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM, _____

ADRES, _____